

Zagreb, 19. 02. 2015.

11 -01- 2015

POSREDOVANJE
20 -02- 2015

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU

Posl. broj: P-3135/14

Tužitelj: EKO MEDIA d.o.o., Zagreb, Kneza Borne 3, OIB: 54040058240, koju zastupa punomoćnik Ante Glamuzina, odvjetnik iz Zagreba

Tuženik: INA - INDUSTRIJA NAFTE d.d., Zagreb, Avenija Većeslava Holjevca 10, OIB: 27759560625, koju zastupaju punomoćnici Tomislav Orehovec, Irena Vinter Gregorić, Krešimir Kiš, Martina Šimunović, Ivan Bogdan, Ksenija Grejić i Ivan Oršolić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ilić, Orehovec & Partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18

3x

Tuženik dostavlja naslovnom Sudu i putem Suda punomoćniku tužitelja sljedeći

ODGOVOR NA TUŽBU

I. Izvješćuje se naslovni Sud da je tuženik opunomoćio gore navedene odvjetnike iz odvjetničkog društva Ilić, Orehovec & Partneri d.o.o., Zagreb, za zastupanje u ovoj pravnoj stvari, slijedom čega se umoljava naslovni Sud da sva pismena namijenjena tuženiku dostavlja na adresu njegovih gore iskazanih punomoćnika.

Dokaz: - punomoć za zastupanje

II. Tuženik je zaprimio Tužbu gore navedenog tužitelja, a kojoj tužbi i tužbenom zahtjevu se protivi kao neosnovanima u cijelosti, kako u pogledu osnove, tako i u pogledu visine tuženog zahtjeva, sve iz razloga detaljnije obrazloženih u nastavku.

U odnosu na dio tužbenog zahtjeva pod točkom 2., kao i eventualnog tužbenog zahtjeva pod točkom 2., kojima se traži da se tužitelju naloži da s naplate povuče bjanko zadužnice, tuženik predlaže naslovnom Sudu da tužbeni zahtjev u tome dijelu odbaci zbog nedostatka pravnog interesa za isto. Naime, nije točno da su sve navedene zadužnice upućene Financijskoj agenciji na naplatu (nego su upućene tek zadužnice ovjerene pod posl. br. OV-4952/12, OV-4953/12, OV-4954/12 i OV-4955/12). S obzirom na rečeno, tužbenim su zahtjevom bespredmetno obuhvaćene i zadužnice koje se nalaze kod tuženika te nisu poslone na naplatu.

Neovisno o tome, a što se odnosi na one zadužnice koje jesu upućene na prisilnu naplatu, predlaže se Sudu da taj zahtjev odbaci budući isto ne može biti predmetom ovoga parničnog postupka nego se postupak prisilne naplate provodi sukladno

Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima koji predviđa posebnu pravnu zaštitu ovršenika sukladno odredbama Ovršnog zakona, a koja pravna sredstva ovršenik nije koristio te sada isto pokušava zaobići isticanjem toga zahtjeva u ovome postupku.

III. Kako je razvidno ih historijata Tužbe, nesporno je među parničnim strankama kako slijedi:

- da su parnične stranke bile u odnosu poslovne suradnje u pogledu oglašavanja na oglasnim površinama u vlasništvu tuženika, i to temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od dana 20. rujna 2012. godine te Aneksa I toga Ugovora sklopljenog istoga dana (dalje u tekstu zajedno: Ugovor),
- da tužitelj nije u cijelosti podmirio račune izdane sa osnova naknade za korištenje oglasnih površina, kao niti uplatio depozit ni podmirio dugovanje s osnova režijskih troškova,
- da je tuženik tužitelju pisanim putem ostavio naknadni rok za podmirenje dugovanja s osnova naknade za korištenje oglasnih površina te po proteku toga roka zbog neispunjenja pisanim putem raskinuo Ugovor.

Kako je razvidno iz Tužbe, temelj za podnošenje iste, a u konačnici i njezina (ne)osnovanost svodi se na tri ključna pitanja, i to:

- 1) pitanje ispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja te slijedom toga osnovanosti raskida ugovora, kao i pokretanja postupka prisilne naplate tražbine temeljem zadužnica,
- 2) pitanje legalizacije oglasnih površina tuženika, odnosno dostave dokumentacije potrebne za isto te poduzimanja potrebnih radnji te
- 3) pitanje naknade štete koja je navodno nastala tužitelju.

Ad 1) Ispunjenje ugovornih obveza od strane tužitelja

Nesporno je da je člankom 21. Ugovora predviđeno da svaka ugovorna strana može raskinuti ugovor ukoliko ugovorna strana ne izvršava ugovorom preuzete obveze na način i u rokovima predviđenima ugovorom. Upravo suprotno navodima tužitelja, tuženik je, iako su već ranije ostvareni uvjeti za raskid Ugovora, tužitelju omogućio dodatni rok za ispunjenje ugovornih obveza. Usto, neobično je da tužitelj sada spori ispravnost računa koji nisu plaćeni, a uzevši u obzir da su isti sastavljeni na temelju podataka dostavljenih od strane tužitelja.

Za istaknuti je da je Dopisom od dana 14. siječnja 2014. godine tuženik tužitelja upozorio na postojeće dugovanje sa osnova naknade za korištenje oglasnih površina u iznosu od 114.836,00 kn te mu ostavio rok od 15 dana za isplatu toga iznosa, a uz upozorenje da rečeni Dopis predstavlja poziv na ispunjenje obveze u naknadnom roku pod prijetnjom raskida Ugovora (iako je temeljem odredbe čl. 21. st. 3. Ugovora s obzirom na konkretne okolnosti ugovor mogao raskinuti i bez ostavljanja naknadnog roka za ispunjenje). Pored toga iznosa, nepodmirena je bila i tražbina sa osnova režijskih troškova te ugovoreni depozit.

Na navedeni se Dopis tužitelj očitovao Dopisom od dana 29. siječnja 2014. godine u kojemu je naveo da je podmireno 80% duga po izdanim fakturama, da (cit.) „može pristati i na plaćanje cjelokupnog preostalog fakturiranog iznosa“ te je zaključno uputio tuženika da nepodmirenu tražbinu naplati prisilnim putem temeljem zadužnica koje su dane kao osiguranje plaćanja, što je u konačnici tuženik i učinio (a da bi to tužitelj sada, u ovome postupku osporavao!). Upravo iz sadržaja navedenog Dopisa tužitelja proizlazi da su neosnovani navodi iz Tužbe da razlozi za raskid ugovora nisu opravdani.

Naime, iz predmetnog Dopisa proizlazi:

- da tužitelj tuženikove račune nikada nije reklamirao,
- da niti predmetnim Dopisom tužitelj račune nije reklamirao, budući u istome ne navodi da bi naknada iz bilo kojega razloga bila netočno obračunata (a kako sada u Tužbi tvrdi),
- da je sam tuženik tužitelja uputio da neplaćeno dugovanje naplati prisilnim putem (a što tuženik nije uspio do dana sastava ovoga Odgovora na tužbu budući su bankovni računi tužitelja u blokadi),
- da tužiteljevo držanje razvidno iz toga Dopisa ukazuje na to da isti ne samo da predmetne račune nije podmirio niti ima namjeru podmiriti, nego i da bi sa istim postupanjem nastavio u narednom razdoblju.

Uzimajući u obzir gore navedeno, kao i okolnost da je tražbina i nadalje ostala nepodmirena, da tražbine niti djelomično nisu podmirene za tri uzastopna mjeseca (listopad, studeni i prosinac 2013. godine) te da je u odnosu na pojedine nepodmirene tražbine zakašnjenje doseglo i 491 dan, tuženik je bio primoran raskinuti Ugovor, što je i učinio dana 17. ožujka 2014. godine.

Dokaz: uvid u Ugovor, u spisu
dopis tuženika od dana 14. siječnja 2014. godine
dopis tužitelja od dana 29. siječnja 2014. godine
Izvod otvorenih stavki tuženika
Obavijest o raskidu Ugovora od dana 17. ožujka 2014., u spisu

Iako iz dostavljenog proizlazi da tražbina tuženika prema tužitelju nesporno nije podmirena, **tuženik opreza radi u odnosu na tužiteljeve sada, post festum, istaknute prigovore na visinu računa za naknadu** za korištenje oglasnih površina napominje da tužitelj do siječnja 2014. godine nije imao nikakvih prigovora na obračun naknade. Naime, isti se po prvi puta javljaju tek u ovoj Tužbi. U dotadašnjoj korespondenciji jedino iz Dopisa od dana 29. siječnja 2014. godine proizlazi prigovor na visinu računa, a koji prigovor nije usmjeren na to da bi sama naknada bila pogrešno obračunata, nego ukazuje na to da tužitelj drži da ima pravo prijetoja sa osnova navodno nastale štete što se ni na koji način ne može izjednačiti sa prigovorima istaknutima u Tužbi.

Isti zaključak da za tužitelja sami računi i obračun naknade koja je u njima iskazana proizlazi i iz korespondencije među stranakama, a u kojoj se to pitanje nikada nije pojavilo kao sporno.

Usto, za uočiti je da je riječ o ranije izdanim i dostavljenim računima, a slijedom čega je nejasno zašto tužitelj nije, ukoliko je već smatrao da su isti netočni, prigovorio na račun po primitku svakog pojedinog računa ili barem pri djelomičnom podmiranju istih, ili u bilo kojemu trenutku nakon toga, a ne tek tada kada je uvidio da bi isto moglo biti uzrokom raskida ugovora.

Čak i da je uistinu smatrao da je izračun naknade netočan, nejasno je kako bi do takvoga propusta uopće došlo, a budući je tuženik obračun naknade vršio isključivo

prema podacima koje mu je tužitelj dostavljao, za što se tek kao primjer dostavlja jedan izdani račun uz podatke dostavljene od strane tužitelja temeljem kojih je isti izrađen. Izračun naknade tuženik je tijekom čitavog odnosa poslovne suradnje vršio na jednaki način, korektno i prema podacima tužitelja, a na što nije bilo prigovora te je dio računa s početka suradnje od strane tužitelja uredno podmirivan u cjelokupnom iznosu, a što također ukazuje na neosnovanost ovih prigovora. Na okolnost izračuna naknade za korištenje oglasnih površina i dostave podataka za izračun, kao i izdavanja računa, predlaže se saslušati zaposlenicu tuženika Zrinku Putrić iz Sektora maloprodaje i marketinga, a koja je sudjelovala u korespondenciji sa tužiteljem, pratila urednost ispunjavanja ugovornih obveza te primala i davala obavijesti u tijeku poslovne suradnje, a s obzirom na koju činjenicu ima neposredna saznanja o relevantnim pitanjima.

U odnosu na tužiteljeve tvrdnje, predlaže se u smislu odredbe čl. 221.b Zakona o parničnom postupku zatražiti od Ministarstva financija – Porezne uprave zatražiti očitovanje koje je sve račune tuženika tužitelj tijekom 2012., 2013., 2014. i 2015. godine evidentirao u svojim poslovnim knjigama i u kojemu iznosu te stoga iskoristio pravo na odbitak pretporeza po istima, kao i da se pritom posebno napomene u očitovanju ukoliko tužitelj nije uredno vodio svoje poslovne knjige.

Dokaz:

- e-mail tuženika od dana 30. rujna 2013. godine
- e-mail tužitelja od dana 25. listopada 2013. godine
- e-mail tužitelja od dana 13. studenog 2013. godine
- Račun za ožujak 2013. godine
- Specifikacija tužitelja za ožujak 2013. godine
- saslušanje Zrinke Putrić, na adresi tuženika
- očitovanje Ministarstva financija

Slijedom svega navedenog, a osobito uzimajući u obzir sve gore navedene okolnosti, za zaključiti je da tužiteljevi navodi o navodno pogrešno obračunatoj naknadi detaljno elaborirani u točki III, odnosno stranicama 5 i 6 Tužbe imaju za cilj otkloniti od tužitelja obvezu isplate naknade, odnosno istu sada naknadno umanjiti kako bi se raskid ugovora prikazao neosnovanim, a nemaju podlogu u stvarnome činjeničnom stanju vezanom uz poslovni odnos parničnih stranaka.

Za zaključiti je, s obzirom na sve gore navedeno, da je među strankama od raskida Ugovora (pa tako i u ovome postupku) nesporno da tužitelj nije u cijelosti podmirio tražbinu tuženika, da je isto odbio učiniti te svojim postupanjem dao do znanja da će takvo stanje održavati, slijedom čega je tuženik osnovano odlučio raskinuti Ugovor radi neispunjenja ugovornih obveza koje su, uzgred rečeno, ostale neispunjene sve do dana sastava ovoga Odgovora (a očigledno će ostati i nadalje budući su računi tužitelja u blokadi te je pokrenuo postupak predstečajne nagodbe).

S time u svezi, neosnovan je tužiteljev zahtjev usmjeren na utvrđenje da Ugovor nije raskinut, kao i na utvrđenje da je pokrenuti postupak prisilne naplate po zadužnicama nezakonit te zahtjev da se iste povuku s naplate, sve budući je tuženik postupak prisilne naplate pokrenuo temeljem valjano izdanih zadužnica, a radi naplate dospjelih a nepodmirenih tražbina radi osiguranja kojih su zadužnice dane.

Ad 2) Legalizacija oglasnih površina

Ugovorom parničnih stranaka ugovorena je obveza tužitelja da za postojeće oglasne površine isходи potrebne dozvole te je odredbom čl. 6.1. Ugovora utvrđeno da je pravodobna pribava dozvola isključiva odgovornost tužitelja. Također, uz pitanje pribave dozvola vezano je i pitanje osiguravanja osvjetljenja oglasnih površina (sukladno odredbi čl. 4.1.5. Ugovora), a budući je ishođenje dozvola pretpostavka omogućavanja cjelonoćne isporuke električne energije.

U odnosu na dostavu potrebne dokumentacije, tuženik ističe kako je, upravo suprotno svojim navodima, tužitelj bio nesavjesna ugovorna strana te njegovom krivnjom nije nastupila legalizacija oglasnih površina.

Potrebno je uzeti u obzir da je za dio oglasnih površina preduvjet za dostavu dokumentacije bilo da tužitelj dostavi idejni projekt sa ucrtanim lokacijama oglasnih površina kako bi tuženik mogao utvrditi za koje nekretnine treba dostaviti dokumentaciju, a s čime je tužitelj otežao.

Tuženik je već nakon manje od 2 mjeseca od dana sklapanja Ugovora pripremio dokumentaciju za poznate oglasne površine, a koja je dokumentacija predstavljala obimni materijal pohranjen na CD-u. Tuženik je telefonskim pozivima i e-mailom višekratno pozivao tužitelja da predmetnu dokumentaciju preuzme, a za što tužitelj nije pokazivao interes (da bi se sada u Tužbi pozivao na to da je nekoj od dostavljene dokumentacije protekao rok važenja!). Sa preuzimanjem predmetne dokumentacije tužitelj je oklijevao, a potom je paušalno izvijestio da neka dokumentacija nedostaje, pri čemu se nije obratio sa konkretnim, preciziranim zahtjevom za dostavom dokumentacije koja nedostaje. Iz navedenog postupanja tuženiku je bilo očigledno tužiteljevo pasivno držanje prema pitanju legalizacije oglasnih površina te nikada do dana sastava ovoga Odgovora na tužbu nije izviješten da bi tužitelj pokrenuo ijedan postupak sukladno Ugovoru ili da je ishodio dozvolu za površine za koje je nesporno dostavljena cjelovita dokumentacija, a što ukazuje na neosnovanost tužiteljevih navoda u ovome postupku, osobito uzimajući u obzir da je tuženik tužitelju dostavio:

- 81 geodetsku podlogu,
- 99 kopija katastarskog plana,
- 93 gruntovna izvotka te
- 13 posjedovnih listova,

a da tužitelj za svo to vrijeme ishodio samo 10 dozvola, tj. dozvolu za svaku 37. postojeću površinu (a da bi sada u Tužbi tvrdio da mu je dostavljena potpuna dokumentacija samo za 3 površine).

Uopće, nejasna je teza tužitelja da bi tuženik postupao protivno savjesnosti i poštenju te njega sprječavao u postavljanju dodatnih oglasnih površina, a kada je i sama dobit tuženika iz te poslovne suradnje ovisila o broju oglasnih površina budući se naknada obračunava po pojedinoj površini, a iz čega prozlaži da je interes parničnih stranaka bio istovjetan. Usto, za napomenuti je da je tužitelj neometano i jednako koristio oglasne površine bile one legalizirane ili ne, a zbog istoga se tuženik izlagao prekršajnoj i drugoj potencijalnoj odgovornosti, iz čega također jasno proizlazi komu je u interesu bila legalizacija oglasnih površina kako je ugovoreno.

Dokaz: saslušanje Zrinke Putrić, na adresu tuženika e-mail od dana 07. studenog 2012. godine

uvid u CD sa dokumentacijom, po potrebi
e-mail od dana 11. lipnja 2013. godine

Neovisno o gore navedenom, tuženik ima potrebu naglasiti da je (cit): „... tuženik kao vlasnik benzinskih postaja jedini raspolagao dokumentacijom koju je tužitelj trebao priložiti svojim zahtjevima za legalizacijom“, a što je netočno budući su sve isprave u naravi izvaci iz javno dostupnih registara te nije bilo nikakve zapreke da tužitelj sam pribavi zemljišnoknjižni izvadak ili kopiju katastarskog plana koji su mu navodno nedostajali. Usto, a kada već u ovome postupku potražuje naknadu štete koja mu je navodno nastala, za istaknuti je da je sukladno odredbama čl. 1092. Zakona o obveznim odnosima isti bio dužan postupiti na način da nastoji otkloniti ili umanjiti štetu nastanak koje prijeti, odnosno u konkretnome slučaju poduzeti radnju na koju je ovlašten ako je već, kako sada u Tužbi tvrdi, od strane tuženika bio onemogućen u podnošenju zahtjeva za legalizaciju oglasnih površina.

Zaključno, za istaknuti je da je za tuženika upravo jedna od odlučnih okolnosti za stupanje u ugovorni odnos sa tužiteljem bilo rješavanje pitanja legalizacije oglasnih površina te je stoga nelogično da bi tuženik propustio dostaviti tužitelju dokumentaciju koju je onda ovaj trebao pregledati, kompletirati te sastaviti i podnijeti zahtjeve za izdavanje suglasnosti/dozvola, kao i voditi te postupke radi ishođenja suglasnosti/dozvola, a što je za njega logično predstavljalo financijski izdatak. Uzimajući u obzir navedeno, naprosto je začuđujuće predbacivanje tuženiku da nije dostavio dokumentaciju potrebnu za legalizaciju površina koja predstavlja njegov interes, a s druge strane zahtjeva angažman tužitelja.

Ad 3) Naknada štete

Tužitelj potražuje naknadu štete koja se sastoji od izmakle dobiti u vidu „razlike između očekivanih prihoda koje bi tužitelj ostvario korištenjem 1000 oglasnih površina od dana 20. rujna 2013. godine do dana sastava tužbe u iznosu od 9.025.868,20 kn, izmakle dobiti za prodajnu cijenu osvijetljenih vitrina u odnosu na neosvijetljene u iznosu od 1.404.877,80 te naknade štete navodno nastale uništenjem oglasnih površina na trima lokacijama u iznosu od 110.175,00 kn.

Pri takvome postavljanju tužbenog zahtjeva tužitelj je očigledno zanemario odredbu čl. 21. st. 5. Ugovora, a sukladno kojoj odredbi iznos u visini od 40% od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina predstavlja maksimalni iznos štete koji može biti naplaćen po tome Ugovoru, pri čemu isti obuhvaća naknadu štete i izmaklu dobit. S obzirom na obračunatu naknadu za korištenje oglasnih površina, riječ je o iznosu od 34.824,00 €.

Neovisno o gore navedenom, na navedene zahtjeve tuženik se, opreza radi, redom očituje kako slijedi:

U odnosu na postavljeni zahtjev za naknadom izmakle dobiti zbog nekorištenja 1000 oglasnih površina, primarno je za istaknuti ono što je i sam tužitelj naveo, a to je da je riječ o – očekivanim prihodima. Navedeno može predstavljati očekivanje tužitelja, no u ovome postupku ni tuženik ni Sud nemaju mogućnosti ulaziti u to pitanje. S druge strane, tužitelj bi mogao potraživati izmaklu dobit koja bi mu nastala prema redovnom tijeku stvari. U konkretnome slučaju u kojemu u trenutku sklapanja Ugovora (a od

kojega se trenutka izmakla dobit potražuje) postoje tek 374 oglasne površine, nije redovan tijek stvari da tužitelj odjednom raspolaže sa 1000 oglasnih površina. Uostalom, a neovisno o tome što je isto objektivno nemoguće, nije to niti bilo namjera ugovornih stranaka buduću i u tome slučaju zasigurno ne bi bilo predviđeno da će se nove oglasne površine postaviti za vrijeme trajanja te poslovne suradnje koja je ugovorena za desetogodišnje razdoblje. Isto tako, a da bi nešto predstavljalo dobit po redovnom tijeku stvari, potrebno je da su ispunjene sve okolnosti za realizaciju neke ugovorene poslovne suradnje u okvirima koje bi se ta izmakla dobit ostvarila. U konkretnome slučaju tužitelj je raspolagao tek pukom mogućnošću da po ostvarenju dodatnih uvjeta u narednom razdoblju na površinama tuženika postavi 1000 oglasnih površina, a što samo po sebi ne znači da bi isti po redovnom tijeku stvari ostvario dobit, a osobito ne u iznosu kojega potražuje u ovome postupku.

Gore navedeno odnosi se i na potraživanu naknadu izmakle dobiti za prodajnu cijenu osvjetljenih vitrina u odnosu na neosvjetljene vitrine, pri čemu se ističe da tužitelj uz tužbu nije dostavio niti jedan dokaz (pa niti na bilo koji način obrazložio) visinu izmakle dobiti koju tako potražuje.

S obzirom na navedeno, za zaključiti je da tužitelj krajnje paušalno postavlja zahtjev za naknadom štete, pri čemu je takav zahtjev neosnovan s obzirom na navedeno pod Ad 1 i Ad 2, ali i sa aspekta ispunjavanja osnovnih pretpostavki za dosudu naknade štete koje moraju biti ispunjene u svakome slučaju. Osobito u pogledu visine naknade štete koja se potražuje treba istaknuti da su iznosi krajnje paušalno postavljeni, bez ikakve ekonomske i financijske osnove. Štoviše, iz dostavljenih podataka razvidno je da se po izračunu izmakle dobiti pretpostavlja da bi dobit po oglasnoj površini bila upola veća od ostvarene dobiti po oglasnoj površini (70 € po oglasnoj površini u odnosu na 50 € po oglasnoj površini, uz uzimanje u obzir posve proizvoljnog broja od 1300 oglasnih površina), a što već samo po sebi ukazuje na zaključak da je isti previsoko postavljen.

Usto, uvidom u javno dostupne podatke o poslovanju i profitabilnosti tužitelja kao poslovnog subjekta tuženik je došao do saznanja da je tužitelj nakon što je u 2011. godini poslovao s gubitkom 2012. godine ostvario dobit od 26.600,00 kn, dok je 2013. godine ostvario dobit od 6.700,00 kn, a iz a s obzirom na koje podatke dodatno začuđuje zahtjev za isplatom izmakle dobiti od gotovo 10 milijuna kuna te bi se moglo zaključiti da tužitelj takvim zahtjevom pokušava zahtjevom za naknadu štete nadomjestiti poduzetničku djelatnost.

U odnosu na eventualno postavljeni tužbeni zahtjev za naknadu izmakle dobiti u desetogodišnjem razdoblju, ističe se da je isti sam po sebi bespredmetan te za potraživanje istoga nema nikakve pravne niti uopće logičke osnove.

Konačno, a u odnosu na navode tužitelja iz točke IV i točke V u svezi konkretnih oglasnih površina, tuženik primarno skreće pozornost na činjenicu da je riječ o poslovnoj suradnji kroz dvogodišnje razdoblje i kroz 374 oglasne površine, a s obzirom na koju je činjenicu logično očekivati da je došlo do određenih izmjena i izvođenja radova. Sukladno načelu savjesnosti i poštenja, tuženik je redovito o predmetnom izvještavao tužitelja (pa tako i u pogledu navedenih oglasnih površina), a neka od oštećenja koja mu sada tužitelj predbacuje nastala su i kao posljedica više sile (bure), a što sve proizlazi iz brojnih e-mailova koje je tuženik dostavio tužitelju te

obavljenih telefonskih razgovora u svezi provedenih radova, a na koju se okolnosti radi ekonomičnosti dostavljaju tek primjerci takve korespondencije.

U odnosu na potraživanje naknade od tuženika, za istaknuti je da je i u tome dijelu tužbeni zahtjev paušalno postavljen te nije jasno na koji je način isti postavljen upravo u navedenom iznosu, a tim više što je za dio potraživanja tužitelj već izdao račun društvu JEDINSTVO d.d., Krapina, a iz čega proizlazi da istu tražbinu pokušava ostvariti dvaput.

Dokaz: e-mail – obavijest o rekonstrukciji na BP Marsonija
e-mail – obavijest o rekonstrukciji na BP Kaštel Stari
uvid u Prilog 22, u sudskom spisu (uz Tužbu)

Neovisno o svemu gore navedenom, tuženik ističe da je neosnovanost tužbenog zahtjeva razvidna već iz istoga. Naime, nemoguće je ne zapitati se da li bi tužitelj, da je zaista trpio i još uvijek trpi toliku štetu koju potražuje u ovome postupku te da postoje propusti tuženika koji se navode u tužbi, uistinu postavio tužbeni zahtjev pod točkom 1, a to je da se utvrdi da između parničnih stranaka postoji ugovorni odnos koji je raskinut izjavom tuženika?

- IV. Posebno se u odnosu na zahtjev za povrat iznosa navodno stečenog bez osnove (točka 3 tužbenog zahtjeva) ističe da navedeni iznos ne predstavlja iznos koji bi bio stečen bez osnove niti isto proizlazi iz Tužbe. Štoviše, iz same Tužbe uopće nije razvidno na što bi se taj iznos odnosio, odnosno iz obrazloženja proizlazi da je to novčani iznos isplatu kojega tuženik tek može potraživati od tužitelja, a iz čega proizlazi da u nije ispunjena jedna od temeljenih pretpostavki stjecanja bez osnove – da je imovina bez osnove prešla tuženiku.

Neovisno o tome, u pogledu osnovanosti potraživanja tuženika prema tužitelju upućuje se na navedeno pod Ad 1), a iz čega proizlazi neosnovanosti prigovora tužitelja te samim time i neosnovanost i ovoga dijela njegovog tužbenog zahtjeva.

- V. Slijedom svega gore navedenog, a budući je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, predlaže se naslovnom Sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti, kao i da odbije tužiteljev eventualni tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te istoga obveže na naknadu prouzročnog parničnog troška.

Prilozi:

- punomoć za zastupanje
- izračun visine ugovorne kazne
- ispis podataka iz Računa dobiti i gubitka tužitelja, pregleda poslovanja tužitelja i povijesti blokada njegovih računa

TUŽENIK:
KSENIJA GREJIĆ
Ilić, Orehovec & Partneri po punomoći
odvjetničko društvo d.o.o. ZAGREB, SMIČIKLASOVA 18
ZAGREB, SMIČIKLASOVA 18